

A PÚPOS

Lőrincz L. László: A púpos (1984) novellájából

írta: Kiss Ferenc, rajzolta: Matheika Gábor

(Füles 1995. 50 - 1996. 02)

(Lőrincz L. László: A föld alatti piramis Gar-Wind Bt., 2014)

Lőrincz L. László nemhivatalos weblapja

<http://lorinczl.fw.hu/>

A PÚPOS

1

Ha jól emlékszem, első ízben Andreas von Moellner temetésén tűnt fel az öreg. Úgy nézett ki, mintha az Indiákról érkezett volna valamelyik szállítóhajó fedélzetén.

Ki az ott? Az a púpos.

2

Még sohasem láttam. Talán Moellnerék rokona.

Wilhelmine, a feleségem elégedetten mosolyodott el, hogy végre sikerült egy ilyen oldalhajrást felfedeznie a máskülönbén tiszteltreméltó família családfáján.

Úgy hat-nyolc évvel később, egy tocsogós, kellemetlen őszi napon temettük Rosenthal bankárt. Megint a feleségem volt az, aki meglátta a púpost.

3

Nézd! Újra itt van! Ugyanolyan öreg és piszkos, mint régen. Szólni kéne az őrség parancsnokának!

Mielőtt még letorkolhattam volna, két polgárőr lépett az öreghez, és...

4

A következő percben Christopher Nauta, a módos kereskedő furakodott mellém. Fontoskodó arcán komor árnyék honolt.

Kérem kegyelmedet, jöjjön velünk! Kötelességünk ellenőrizni ezt a szedett-vedett népséget!

A teremben az öreg ott állt a fal mellett, apró egérszemei nyugtalanul ugráltak ide-oda.

Neve?

Michael Loewen.

6 A zuhogó esőben százszor elátkoztam azt a pillanatot, amikor beválasztottak a városi tanácsba.

Hol lakik?

Mindig akadnak jó emberek, akik szállást adnak éjszakára. Fát vágok vagy zsákokat cipelek nekik. Nézzék! Ejég erős vagyok!

8

9 Hány éves?

Elszégelyeltük magunkat. Úgy gondoltuk, a látszat kedvéért felteszünk még néhány kérdést neki, aztán az útjára engedjük.

Hát temetésre miért jár?

Aztat én nem tudom. De emlékszek az Észak Csillagára. Gyerek voltam, amikor kifutott a kikötőből, aztán felborult. Volt ott nagy ribillió! Majd' agyontapostak a népek!

Mert olyan szépek... Szépek a ruhák.

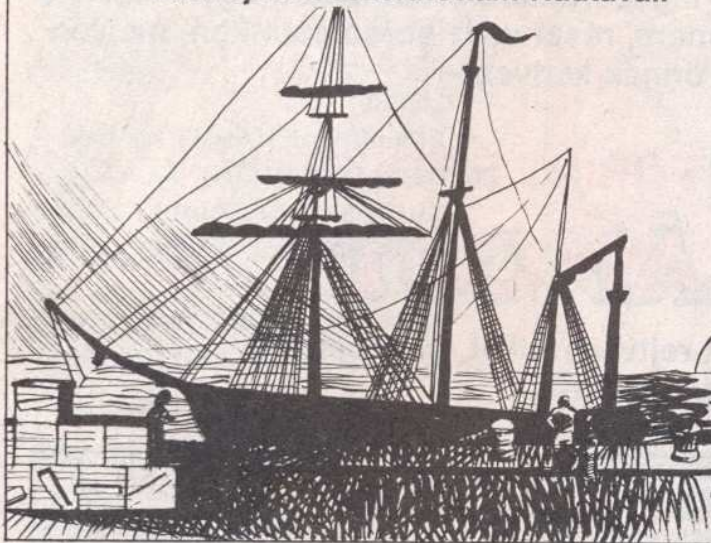

10

Folytatjuk

A PÚPOS

11 Jó három hónappal a hevenyészett tárgyalás után újból összefutottam Nautával.

Emlékszik, kegyelmed, milyen hajót említett az öreg púpos a jegyző előtt? Az Észak Csillagát! A Holbruck ház építtette, és valóban elsüllyedt. Itt, a kikötőben... úgy kétszázötven évvel ezelőtt!

Maga azt hiszi..., hogy a púpos... már akkor élt?

A kereskedő belém karolt, és tiltakozásommal mit sem törődve, magával cipelt.

Nauta bort töltött az asztalkán álló kristálypoharakba, aztán felemelte a megsárgult fóliánst.

12 Íme, a Holbruck kereskedőház üzleti könyve. Maga iskolázott ember, Rinus. Kíváncsi vagyok, hogy mit szól ehhez a függelékhez?

Én gyémántcsiszoló vagyok, nem literátor!

13

Én, Andreas de Buck kapitány, a Seehund parancsnoka, Isten és ember előtt kijelentem, hogy az itt következők mindenben megfelelnek az igazságnak, abban semmi csalfaság nincsen!

Az Úr 1593. évének tavaszán szedtük fel a horgonyt, hogy a Bahamák mellett hajózva trópusi fát szállítsunk Rotterdamba.

14

A tenger sima volt, és éjszaka fénylett, mint maga a mennybolt. A matrózok úgy vélték, hogy a vízbe fúlt tengerészek lelkei világítanak odalent.

15

Március 17-én, az esti ima után nyugovóra tértem. Arra ocsúdtam fel, hogy Jan de Walle áll rémült arccal az ágyam mellett.

Kapitány úr! Felkelt a nap!

Na és ha felkelt? Megbolondult, fedélzetmester?

16

Messze még a napfelkelte! Alig múlt éjfél! Mégis fent van a nap az égen!

17

Ahogy kiléptem a fedélzetre...

18

Mindenható, segíts!

19

Valahogy sikerült erőt vennem a félelmemen, és...

Krispijn árbocmester! Küldjön ki egy embert, hogy nézze meg, mi az odafent?!

20

Michael Loewen! Fel a kosárba! Gyerünk, fiam!

Eljött az utolsó ítélet!

Folytatjuk

A PÜPOS

Az alacsony, görbe tartású legényke arca ólom-színűvé vált. Nagyot nyelt, aztán a szemére szorítva a kezét, felkúszott a fedélzetre.

21

Talán órák múlhattak el könnyörtelen némaságban, amikor a hátsó kabinablakon át újabb fény sugar vetült a folyosóra.

Mindenható, segíts! Két nap van az égen!

22

Röviddel azután a csapóajtó nyílásában megjelent egy füstös képű alak.

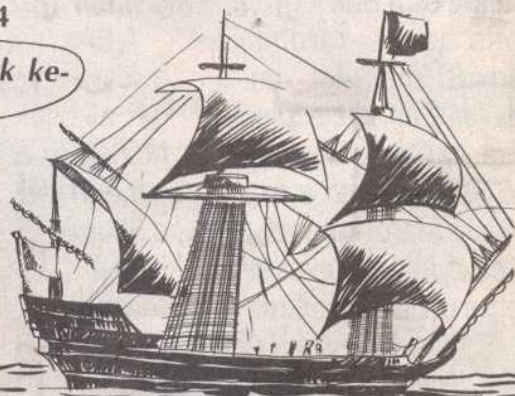
Loewen!

Már... elment... Feljöhetnek kegyelmek!

23

Óvatosan araszoltunk a fedélzetre. A hajnal pirosra festette a vitorlákat.

24

25

Itt volt. Éppen felettem. Aztán elszállt. Arrafelé.

Mit láttál, fiam?

A betlehemi csillag!

Amikor felmáshztam a kosárba... olyan közel kerültem hozzá, hogy elérhettem volna a kezemmel. Aztán megláttam... a sugárzó alakot. Üveg volt a szeme előtt, mint amilyet a csiszolók készítenek Rotterdamban. Olyan kerek!

26

Aztán... mosolygott, és mintha
köszönt volna nekem.

27

Hallottátok? Illés próféta köszönt
Michael Loewennek!

Két hét múlva...

29

Kapitány úr! Ez a Loewen nem
evett egy falatot sem, mióta Illés
próféta megjelent neki... És még-
sem fogyott le. Sőt, talán még
hízott is egy kicsit!

Legalább több jut másoknak!

30

Annak az embernek már rég éhen
kellett volna halnia! A matrózok
azt követelik, hogy vessük a ten-
gerbe, mert az ördöggel cimbo-
rál!

Vége következik

Amikor elült a röhögés, rövid beszédet intéztem
az emberekhez.

Tengerészek! Errefelé a világ tele van csodákkal.
A mi dolgunk nem az, hogy ezek eredetét kutas-
suk, hanem hogy épségben hazaszállítsuk a rako-
mányt. Énekeljünk el egy zsoltárt, aztán lássunk
munkához!

28

A PÜPOS

31

Néhány perc múlva Loewen ott állt előttem. Sokkal egészségesebbnek látszott, mint annak előtte.

Azt mondják az emberek, hogy maga nem eszik. Talán nem ízlik a koszt?

Nincs étvágyam, amióta Illés próféta besugárzott az ő szent fényével. Ha megpróbálok lenyelni egy falatot, egyszerűen kifordul belőlem...

Nézze! Senki sem kívánja Loewen halálát. Az egyik matróz elmondott egy esetet, amikor tengerbe vetettek valakit az Aleut-szigeteknél...Térdig ért a víz!

33

Így történt, hogy egy ködös hajnalon, a közösen összeadott kétszáz forinttal a zsebében, a közeli kikötő bejárata előtt a tengerbe löktük a fiút.

32

Miután a fiú távozott...

Dobassa a vízbe, kapitány úr!

Ha megteszem, Rotterdamban felkötnék engem is, magát is, Kupper!

Én, Andreas de Buck kapitány kijelentem, hogy mindaz, amit itt leírtam, az utolsó szóig igaz. Isten engem úgy segéljen!

Maga tényleg azt hiszi, hogy a történetben szereplő tengerész azonos azzal a temetőbeli öregúrral?

34

35

A minap olvastam a Bolygó zsidó történetét, akit Krisztus megátkozott, hogy sose nyerjen nyugalmat. Hátha Illés próféta is megátkozta-áldotta Loewent az örök élettel? Öt évvel ezelőtt, amikor az egyik raktáramat építették, egy férfi tetemére bukkantak, aki sok ezer évvel élt előttünk. Ha a só megőrizheti a testet, Illés próféta szekérének fénye miért ne tehetné ugyanezt?

Harmadszor akkor pillantottam meg a púpost,
amikor a Groote Hospitálból sántikáltam ha-
zafelé. Szaggattak az ízületeim. Hiába tettem
szert csinos kis vagyona, az egészségemet
nem tudtam megváltani vele...

Talán emlékszik rám! Sok-sok évvel ezelőtt
magát bekísérték a városházára. Én is ott vol-
tam, és szóltam egy pár szót az érdekében.
Mondja, maga az a Michael Loewen, aki talál-
kozott az árbockosár fölött a másik nappal?

Loewen! Hol találkozott vele?
Hol találkozott Illés prófétával,
aki magának adta az örök éle-
tet? Gazdaggá teszem!

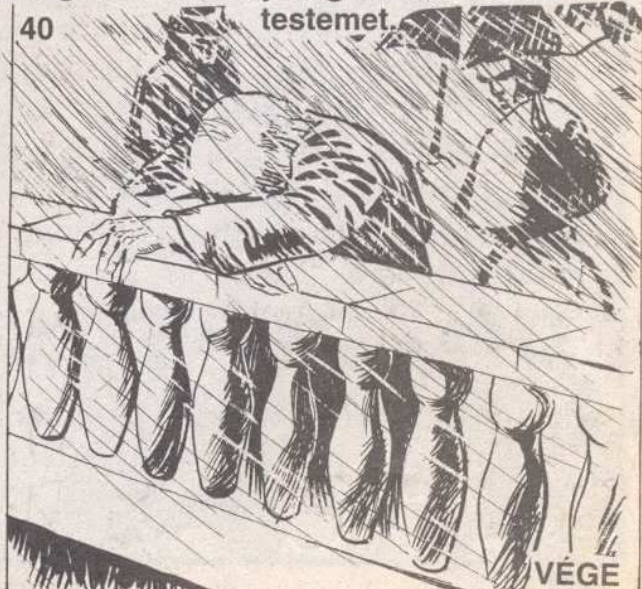

Eresszen!

Én nem akartam... Krispijn
küldött fel a kosárba... Majd
megvesztem a félelemtől... Ott
lebegett a levegőben Illés sze-
kere. Szípkázott, de nem
égetett... A próféta kinézett
rá. Kerek üveg volt a szeme
előtt... És a kezében tartott
valamit, és csupa fehér és kék
volt minden... Ne üssön! Kö-
nyörgök! Ártatlan vagyok!

Zokogva borultam a csatorna kőkorlátjára, és
a ragadós eső hajnalig áztatta vénné aszott
testemet.

VÉGE